

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

שופטים

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק יט
(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים לבריאה
שבעים שנה לנשיאת ב"ק אדמו"ר מלך המשיח

שופטים

בכך מסביר הגאון הרוגוטשובי⁸ מדוע אין עדי קידושין זקוקים לחקירה ודרישה⁹:

חקירה ודרישה צריכות להתקיים רק בעדים שהמהות של „עדות” חלה עליהם באמצעות בית דין, ואין הם נעשים עדים אלא לאחר שבית דין חקר ודרש אותם¹⁰. ואילו עדי קידושין וכדומה, שהם עדי קיום, כבר נעשו עדים על ידי התורה בשעת המעשה (הקידושין), ואין הם חייבים בחקירה ודרישה בבית דין כדי להיות עדים – שהרי הם כבר נעשו עדים בשעת הראייה.

ג. קידושין אי אפשר לבטל אפילו תוך כדי דיבור

לפי האמור לעיל, שהעדים הם חלק ממעשה הקידושין, והם „מקיימים” את הקידושין, אפשר להסביר מדוע לא חל לגבי קידושין הכלל של „תוך כדי דיבור כדיבור דמי”, כנאמר בגמרא¹¹, והלכתא תוך כדי דיבור כדיבור דמי חוץ... ומקדש ומגרש”. מהו ההבדל בין כל הדברים לבין „מקדש ומגרש”?

הר"ן¹² מסביר, ש„בשאר מיילי דלא חמירי כולי האי” (=שבשאר הדברים שאינם חמורים כל־כך), עושה אותם האדם מלכתחילה במחשבה שהוא יוכל להתחרט תוך כדי דיבור, ואילו לגבי „הני כיון דחמירי כולי האי (=אלו – כיון שחמורים כל־כך) אין אדם עושה אותם אלא בהסכמה גמורה”, ולכן אינו יכול להתחרט.

הסבר זה דורש הבהרה, כי לפי זה – שבמעשים אחרים אין המחשבה מוחלטת עד לאחר זמן של „כדי דיבור” – יוצא, שהמעשה

(8) שו"ת צפע"ג דווינסק ח"א ס"ט (נעתק [בקיבור] בצפע"ג עה"ת פרשתנו יט, יח). כללי התהומ"צ שם ע' עדי קידושין (וש"ג). ועוד. ולהעיר גם מתומים שם.

(9) ב"י לטור אה"ע סי' מב (אלא ששם הוא מטעם אחר). רמ"א שם ס"ד. וראה שו"ת צ"צ אה"ע ס"צ אות ב'ד'. אנציקלופדי' תלמודית ע' דרישה וחקירה ע' תרס"ג, וש"ג.

(10) והא דעדי ממון א"צ חקיד' הוא רק כדי שלא תנעול דלת כו' (סנהדרין ב, ס"ב ואילך. וש"ג).

(11) נדרים פ, א ב"ב קטט, סע"ב ואילך [ושם: וקידושין. ראה תוס' שם סד"ה חוץ. ר"ן נדרים שם].

(12) נדרים שם.

א. „עדי בירור” ו„עדי קיום”

בענין העדות – „על פי שני עדים... יקום דבר”¹ – יש שני סוגים:

(א) „עדי בירור”² – לדוגמא³: עדות על הלואה, שמטרתם רק לוודא שההלואה בוצעה, אך ההלואה כשלעצמה אינה תלויה בעדים – גם כאשר ההלואה מבוצעת ללא עדות, חייב הלווה להחזיר את החוב. לפי זה משמעות הביטוי „על פי... יקום דבר” הוא, שה„דבר” מתברר על ידי העדים.

(ב) „עדי קיום” – לדוגמא: עדי קידושין, שעדותם היא חלק מן הקידושין⁴, כי ההלכה⁵ היא, שאפילו גם כאשר האיש וגם האשה מודים שהוא קידשה, הרי אם לא היתה עדות, „אין חוששין לקידושין”. כלומר, ללא עדי קידושין אין קידושין⁶. בסוג זה של עדות המשמעות של „יקום דבר” היא: באמצעותם מתקיים ה„דבר”.

ב. עדי קיום נעשים עדים בשעת הראייה

מן ההבדל הזה נובע עוד הבדל בין עדי בירור לעדי קיום:

עדי בירור, שתפקידם לברר את המעשה, נעשים „עדים” בעיקר בזמן הבירור, כאשר הם באים להניד בבית דין⁷. ואילו עדי קיום שבאמצעותם מתבצע המעשה (הקידושין), הרי שכבר בשעת ראייתם את המעשה חלה עליהם מהות של עדות.

(1) פרשתנו יט, טו.
(2) ראה קידושין סה, ב: לא איברו סהדי אלא לשקרי.
(3) וראה צפע"ג שבהערה הבאה (ע' עדות) עוד סוג בעדות – „שע"י הם דנים אותם והם דין וכו'", עיי"ש.
(4) ראה תומים ס' צ' סקיד'. ובארוכה בכ"ז – צפע"ג כללי התהומ"צ ע' עדות, עדי קידושין (וש"ג). ועוד.
(5) קידושין שם. ומבי"ם הל' אישות פ"ד ה"ו. טשו"ע אה"ע סמ"ב ס"ב ונ"כ שם.
(6) בקידושין שם איתא שלא אמרין הודאת בעל דין כמאה עדים דמי בקידושין משום דחייב לאחרני – אבל ראה שו"ת צפע"ג שבהערה 8 ד, ר"ל אם שניהם מודים שקדשה בפני נזדים במה"י כו", עיי"ש. וראה גם שו"ת חלקת יואב דלקמן הערה 18. ואכ"מ.
(7) ומכ"ס סוג הנ"ל הערה 3 שכל ענינם הוא „שע"י הם דנים אותם”.

נאמר בתורה¹⁹ „אתם עדי נאום ה'".
ב„זוהר"²⁰ יש על כך שני פירושים: א) אלין
אינון ישראל (=אלה הם ישראל), ב) אלין
אינון שמייא וארעא (=אלה הם שמים וארץ),
דכתיב²¹: העידותי בכס היום את השמים ואת
הארץ.

ויש לומר, ששני פירושים אלה – ישראל,
ושמים וארץ – מתאימים לשני סוגי העידים:
עדי בירור ועדי קיום, כדלהלן.

ה. אין צורך בעדות על „ממלא כל עלמין" ו„סובב כל עלמין"

אדמו"ר הזקן מסביר בהרחבה²², שעדות
אפשרית רק „על דבר הנסתר ונעלם מעיני
הכל", ואילו על „דבר הנגלה" אין צורך
בעדות. יתר-על-כן: גם על דבר שבינתיים אין
הוא „נגלה", אבל הוא „מילתא דעבידא
לאגלויי"²³ (=דבר העשוי להתגלות), אין צורך
ב„עדות גמורה"²⁴, ועדות היא רק על „דבר
הנעלם לגמרי"²⁵.

משמעות הדברים ברוחניות היא²⁶:

על כך שהקב"ה מחיה את כל העולמות
(וכלשון ה„זוהר" והחסידות: ממלא כל עלמין)
אין צורך ב„עדות", כי זהו „דבר הנגלה"²⁷:
כאשר מתבוננים בסדרי העולם והנהגתן,
רואים שיש חיות אלקית המחיה אותו.
כנאמר²⁸ „ומבשרי אחזה אלוקה", וכדברי
חז"ל²⁹ „מה הנפש ממלאה את הגוף כך

אינו גמור עד אז. ולפיכך, אם, לדוגמא, נתן
אדם לזולתו במתנה דבר מאכל, אין מקבל
המתנה יכול לאכול (לכתחילה) עד לאחר זמן
של „כדי דיבור", ואין אנו מוצאים חידוש זה
בשום מקום! הכרחי אפוא לומר, שגם
המעשים האחרים נגמרים והם סופיים מיד¹³,
אך בזמן של „כדי דיבור" יש אפשרות¹⁴
להתחרט¹⁵ ולבטל את המעשה, והדבר אינו כך
לגבי מקדש ומגרש.

ההסבר לכך הוא: בקידושין (ובגירושין)
נעשה המעשה באמצעות העדות, ולכן אין
המקדש (והמגרש) יכול לבטל את מעשהו מיד
אחר כך¹⁶, כי העדים גרמו לביצוע מעשה
הקידושין¹⁷. ואילו במעשים האחרים, העדים
אינם גורמים לקיום המעשה, והמעשה נגרם
על ידי עושהו בגבד, ולפיכך הוא יכול לבטלו
בזמן של „תוך כדי דיבור".

ד. ענינים אלו ב„עדות" קיימים גם בפנימיות

כל הענינים שבנגלה שבתורה מתאימים
לאופן שבו הם קיימים בפנימיות, לכן מובן,
שכל הענינים שזכרו לעיל לגבי עדות קיימים
גם בפנימיות: א) שני הסוגים של „עדי בירור"
ו„עדי קיום", ב) העובדה שעדי קידושין הם
עדי קיום¹⁸, ג) עדי קיום נעשים עדים בשעת
הראייה, ועדי בירור – בעת אמירת העדות
בבית-דין, ד) מעשה שנעשה באמצעות עדי
קיום הוא תקף יותר.

(19) ישע"י מג, י. שם, יב („ואתם גו'").

(20) ח"ג פו, א. וראה ביאורו"ז (בהוספות). ס' הליקוטים

ערך עדות.

(21) נצבים ל, יט.

(22) לקו"ת פקודי ד, סע"א ואילך. וראה ג"כ ד"ה ויקם

עדות ה'ש"ת פ"א. ועוד.

(23) ר"ה כב, ב. וש"ג.

(24) לשון המאמר ד"ה ויקם עדות שם. ובלקו"ת שם: לא

הצריכה התורה עדות.

(25) לשון המאמר הנ"ל.

(26) ראה לקו"ת שם. שם ז, א ואילך. ד"ה ויקם עדות

שם. וראה אה"ת פרשתנו ע' תתמו ואילך (באופן אחר).

(27) ראה ג"כ לקו"ת ואתנתן ד"ה וידעת (הא') וביאורו

(ו, א ואילך). שם אמור לא, ב ואילך. שהמ"צ להצ"צ מצות

האמנת אלקות פ"א. ובכ"מ.

(28) איוב יט, כו.

(29) מדרש שו"ט לתהלים קג, א. וראה ויק"ר ספ"ד.

ברכות י, א.

(13) והא דמי שקרע על חולה ומת תוך כדי דיבור דיצא
ידי קריעה (נדרים שם) – י"ל עפ"מ"ש בתוד"ה והלכתא ב"ב
שם, דהתם, „לא פלוג רבנן". ובתוד"ה כי (ב"ק עג, ב):
לענין קריעה הקילו.

(14) ראה תוד"ה והלכתא (ב"ב ונדרים שם) שהוא תקנת
חכמים שיכול לחזור [אבל בנדרים שם מסיק התוס' דהוי
דאורייתא]. וראה שד"ח כללים תי"ז כלל ט'.

(15) ראה צפ"ג הל' שבועות פ"ב הי"זי"ח (עפ"י
ירושלמי דמאי פ"ו ה"ז).

(16) ראה שו"ת צפ"ג שם באופן אחר.

(17) בסגנון אחר: מכיון שע"י העדות גזרה התורה
ד „יקום דבר" לא תקנו חכמים לבטל זה.

(18) ולהעיר מהשקו"ט (ראה קצוה"ח ר"ס רמא. שו"ת
הלכות יואב אה"ע ס"ז. ועוד) מנלן דעדי קידושין הם עדי

קיום – והרי עדי קידושין ילפינן („דבר", „דבר") מממון
(קידושין שם), שהם עדי בירור?

(ב) „עדי קיום“: יש „עדים“, שניתן להם הכה, כביכול, להמשיך את עצמותו ית' בעולם, כפי שעדי קיום מבצעים את המעשה. אלה הם נשמות ישראל, ששורשן בעצמותו ית', ובידם הכה, על ידי עבודת התורה והמצוות,³⁵ להוריד את עצמותו ית' אל תוך העולם.

[זהו ההסבר הפנימי לכך שעדי קידושין הם „עדי קיום“: תכלית הקידושין היא „פרו³⁶ ורבו...“³⁷, שבענין זה קיימת המשכת כח האיין־סוף למטה – הכה לבנים ובני בנים עד סוף כל הדורות – כידוע³⁸. כלומר, על ידי הקידושין מתבצעת המשכת האיין־סוף למטה, ודבר זה מתבטא גם בפשטות, שעדי קידושין הם „עדי קיום“].

1. דוקא ישראל מגלה שהעולם מאוחד עם עצמותו ית'

אך צריך להבין: הרי השמים והארץ מגלים את כח האיין־סוף בבריאה, ומהי פעולתם וחיודשם של „עדי הקיום“, נשמות ישראל, בהמשכת עצמותו ית' למטה?

ההסבר הכללי לכך הוא: השמים והארץ אכן „מעידים“ על כח האיין־סוף שבעולם, אך לא באופן המראה שהעולם איננו מציאות עצמאית כלל³⁹, ושהוא בטל לגמרי כלפי הקדוש־ברוך־הוא. ישראל, באמצעות קיום התורה והמצוות, מגלים ש„אין עוד מלבדו“⁴⁰ – שהעולם מאוחד לחלוטין⁴¹ עם עצמותו ית'.

הקדוש־ברוך־הוא ממלא את עולמו. וכיון שזוהו דבר הכרחי ומוכן לפי ההגיון [עד אשר אמונה זו קיימת אפילו אצל חסידי אומות העולם, כידוע³⁰], אין צורך בעדות לכך.

גם לאמונה באלקות שמנע לעולם (כלשון ה„זוהר“ והחסידות: סובב כל עלמין) אין צורך ב„עדות“. אמנם, דרגה זו אינה „מושגת“ בשכל המוגבל בהגבלות של העולם, אך השכל עצמו מחייב, שקיים אור אלקי הנעלה מהבנה שכלית: לאחר שלפי השכל הכרחי שיש חיות אלקית בתוך העולם, הוא מגיע להכרה ש„לא זה הוא עיקר האלקות מה שהעולמות מתהווים ממנו“³¹, ושיש דרגות אלקות הנעלות מן העולם ומן השכל³².

ולכן גם על דרגה זו אין צורך בעדות, שהרי, למרות שאין זה „דבר הנגלה“ (כי אי אפשר להבינו), אך זהו „מילתא דעבידא לאגלוויי“, כי זוהי דרגה של „למעלה מן השכל“ שגם השכל עצמו מכריח את קיומה.

הענין של „עדות“ הוא על עצמותו יתברך, הנעלית גם מדרגה של „סובב כל עלמין“, ולגמרי איננו בגדר הבנה שכלית. זהו „דבר הנעלם לגמרי“, שלגביו יש צורך ב„עדות“ כדי לגלות את עצמותו יתברך, בדיוק כשם שעדות באה, בפשטות, כדי לגלות „דבר הנעלם לגמרי“. וזאת, בשני סוגי העדויות שדלעיל:

(א) „עדי בירור“: בבריאה נקבעו „עדים“, המגלים את כח האיין־סוף שישנו בבריאה – אלה הם השמים והארץ. כידוע³³, נצחיות השמים (שהם „קיימים באיש“) והארץ (ש„קיימין במיין“) נובעת מכח האיין־סוף, ולכן הם עדי בירור לעצמותו יתברך³⁴.

(30) ראה ס' הערכים־חב"ד ח"ב ע' אה"ע ס"ב, וש"נ.
(31) לשון אה"ח – תרא' מנ"א צ"ט, ב. לקו"ת שה"ש ח, א (אלא ששם – על עצמותו ית' שלמעלה גם מסובב).

(32) כידוע בענין ענין הא"ס הוא רק בעצמותו ית' (ד"ה בתחילתו ובכ"מ).

(33) ראה מו"נ ריש ח"ב. ס' ההקירה להצ"צ (בתחילתו. שם קא, ב ואילך) וש"נ ד"ה תקעו תש"ו. ועוד. וראה

לקו"ת [המתורגם] ח"ה ע' 99-100 הערות 19, 21. וש"נ.

(34) כי אמיתית ענין הא"ס הוא רק בעצמותו ית' (ד"ה ויולך תרס"ז – ע' קס"ח). וראה לקו"ש שם בשוה"ג להערה 19. ושם, דצבא השמים (שבהם הוא עיקר ענין הנצחיות – קיימים באיש) מבטא הענין ד„אין סוף“ שבעצמותו, וצבא הארץ – הענין ד„אין לו תחלה“ (המתבטא בהכח להוות יש מאין), עיי"ש.

(35) שגם הם מושרשים בעצמותו ית', ולכן נק' ג"כ „עדות“ – ראה לקו"ת פקודי ד, ב ואילך. ד"ה ויקם עדות שם.

(36) דראשית א, כה.

(37) ראה רא"ש כתובות (פ"א ס"י"ב) שלכן לא תקנו בברכת קידושין הלשון „לקדש את האשה“ (וראה בהגה"ה שם). ובגליון מהר"א לשי"ך י"ד סכ"ח סק"ה – שלכן אין מברכין שהחיינו על קידושי אשה. וראה בארוכה לקו"ש [המתורגם] ח"ז ע' 187 ואילך – בביאור מרז"ל (שבת ק"ח, ב) „מימי לא קריתו .. אלא לאשתי ביתי“.

(38) ראה בארוכה המשך שמה תשמח ע' 5 ואילך (סה"מ תרנ"ז ע' קעז ואילך). וראה לקו"ת שה"ש מ, א (בנוגע לכח זה בב"ס).

(39) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה (דלעיל הערה 33. וש"נ) דכח הא"ס הפועל נצחיות הנבראים אינו מתלבש בפנימיותם, ולכן מצד עינים הם – הם נפסדים, עיי"ש.

(40) ואתחנן ד, לה.

(41) כידוע בענין „א"ל עולם“ ולא „א"ל העולם“ – ראה לקו"ת תבא מג, ג. המשך תער"ב ח"א פקל"ג. ועוד.

ז. מתן תורה – לכאורה מחליש את העולם

כדי להבין זאת טוב יותר, יש להקדים ולהסביר את דברי חז"ל⁴² על הפסוק⁴³, "ארץ יראה ושקטה" – "בתחילה יראה ולבסוף שקטה": לפני מתן תורה היה העולם שרוי במצב של "יראה" (לקיומו), המורה על חולשה במציאותו, ולאחר שקבלו ישראל את התורה הגיע מצב של "שקטה" – מתן תורה גרם לעצמה ולתוקף במציאות העולם.

לכאורה, אין מובן: העולם הוא גשמי וחומרי, ומעלים (עולם מלשון העלם)⁴⁴ אלקות, ואילו מתן תורה החליש את העלם העולם וגרם להתעדנות העולם, כמאמר חז"ל⁴⁵ שבמ"ת "צפור לא צוותה... העולם שותקת...". ולכן אפשר דוקא לאחר מתן תורה לקדש את הגשמיות, כידוע⁴⁶ – ואם כך, כיצד אומרים שלאחר מתן תורה התחזקה מציאות העולם?

אמנם, הקב"ה התנה, "עם מעשה בראשית" ש, אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו"⁴⁷, אך זאת, לכאורה, ענין שונה בנוסף לעצם מציאות העולם, כאדם המתנה מעשה כל שהוא בתנאי, והתנאי הוא דבר בנוסף לעצם המעשה⁴⁷.

אפילו הענין שכוונת הבריאה היא, "בשביל התורה ובשביל ישראל"⁴⁸ הוא, לכאורה, בנוסף לבריאה עצמה: הבריאה היא, "בשביל" דבר אחר, אך מציאות הבריאה עצמה איננה תורה וישראל.

ואם כך יוצא, שלגבי מציאות העולם עצמו גרם מתן תורה החלשה, ולא התחזקות.

ח. אצל הקדוש-ברוך-הוא התכלית היא מציאות הדבר

ההסבר לכך הוא: אצל אדם נראה, שמטרת הפעולה והפעולה עצמה הם שני דברים שונים, מפני שאצלו ה, "כח" הוא חסר, "פועל"⁴⁹, ואלה הם שני דברים שונים. אבל אצל הקדוש-ברוך-הוא, "אין כח חסר פועל"⁴⁹, ולכן כל מציאותו של ה, "פועל" הוא ה, "כח". ובדומה לכך, כיון שמטרת הבריאה היא, "בשביל התורה ובשביל ישראל", לכן הם מציאותו האמיתית⁵⁰, ולא חומר וגשמיותו⁵¹.

לפיכך מוצאים גם בדיני התורה, שמתחשבים בכוונת הדבר ולא בגשמיותו וחומריו. לדוגמא: ההלכה⁵² של "המוציא אוכלין פחות מכשיעור פטור אף על הכלי, שהכלי טפילה לו". כלומר, למרות שבחומריותו הכלי הוא בעל שיעור הוצאה, ואילו היו מוציאים אותו בפני עצמו היו חייבים באיסור הוצאה, בכל זאת, כיון שמטרת הוצאת הכלי היא למען האוכלין, מתבטלת מציאותו הגשמית של הכלי כלפי המטרה – האוכלין – ונעשה, "חלק" ממנו. וכיון שהאוכלין פחותים משיעור החייב באיסור הוצאה, פחות גם הכלי מן השיעור.

ט. גם בהלכה מתבטלת המציאות החיצונית כלפי התכלית

כל ענין בפנימיות התורה קיים, לפחות ברמוז, גם בנגלה שבתורה. וכך מוצאים ענין זה, שכל מציאות העולם היא התורה וישראל, בכמה מקומות בנגלה, לפחות ברמוז. ולדוגמא

49 ראה פרדס שי"א פ"ג – הובא ונת' בסהמ"צ להצ"צ מצות האמנת אלקות פ"א. המשך תרס"ו ע' ה ואילך. קלט ואילך [וראה בהוספות שם ע' תרד ואילך (בהוצאת תשל"ו). ובהוצאת תנש"א – ע' תרנט ואילך]. ד"ה שובה, ולקחתם תרע"א.

50 ובשביל התורה כו" אינו ענין נוסף על הבריאה כי"א זהו ענינה של הבריאה גופא. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ו ע' 99. ועוד.

ומ"מ צ"ל התנאי כו' עם מע"ב – כי לגבי הנבראים, מצד עינים הם, מציאות הבריאה וכוונתה הן ב דברים, כדלקמן ס"י.

51 וראה סהמ"צ שם (בסוף הפרק) בשם הרמב"ם: שהמציאות של הנבראים הנראים לנו אינו אמת מותן .. שהמציאות אמיתית שלו הוא בעודו במחשבות הבורא ית'. עיי"ש.

52 משנה שבת צג, סע"ב. רמב"ם הל' שבת ספ"ח.

42 שבת פה, א. א. ע"ג, ג. א.

43 תהלים עו, ט.

44 לקו"ת שלה לו, ד. ביאורו להצ"צ ע' שנה. ועוד.

45 שמו"ר סכ"ט.

46 ראה בארוכה לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 141 ואילך.

ח"ה [המתורגם] ע' 89 ואילך (ועוד). וש"נ.

47 ואף שבאם לא יתקיים התנאי מתבטל המעשה מעיקרא [ראה בארוכה – לענין התנאי דקדו"ס (לאיתנו – לתנאו, לתקופו) – לקו"ש ח"ו שיחה א' לפ' בשלח] – מ"מ, ה"ו כמו דבר שני המבטל את המעשה [ולהעיר מרמב"ם הל' גירושין פ"ח הכ"ב ובמ"מ שם, שביטול התנאי הוא שגורם שהמעשה יתבטל. ואכ"מ].

48 אותיות דרע"ק ב'. לקח טוב ופרשי"ר ר"פ בראשית. וראה תנחומא באבער שם יוד. ב"ר פ"א, ד. ויק"ר פל"ו, ד.

דבררי ה, תוספות":

הגיע העולם למצב של „שקטה“?

ההסבר לכך הוא: הענין שכל מציאות הבריאה היא תכליתה הוא מצד הקדוש-ברוך הוא, שאצלו „אין כח חסר פועל“, כדלעיל בסעיף ח'. אך מצד הנבראים, שאצלם ה„כח“ הוא „חסר פועל“, אין זה נראה.⁵⁹

התכלית היא, שיתגלה בבריאה, מצד העולם עצמו, שכל מציאותו היא התורה וישראל, ואז יתאחד העולם עם אלקות בגלוי, גם מצד העולם.

לכן דוקא במתן תורה נוצר מצב של „ארץ... שקטה“: לפני מתן תורה, לא ניכר בגלוי מצד העולם עצמו הקשר עם התורה וישראל, ולכן היתה גשמיות העולם בתוקפה (בדומה לכלי בפני עצמו, ששיעור ההוצאה הוא לפי גשמיות הכלי, כדלעיל בסעיף ח'). במתן תורה ניתן הכח לגלות בעולם, מבחינתו הוא, את מציאותו האמיתית, ולכן נוצר מצב של „שקטה“.

יא. ההבדל בין עדות שמים וארץ לעדות ישראל

לפי כל האמור לעיל יובן גם ההבדל בין „העדות“ של שמים וארץ ל„עדות“ נשמות ישראל:

כיון ש„נתאוו הקדוש ברוך הוא להיות לו דירה בתחתונים“⁶⁰ – וב„דירה“ הכוונה היא לעצמותו ית' –⁶¹ הרי שכך אכן נעשה בפועל, ואכן יש לעצמותו ית' „דירה“ בתחתונים.⁶² וזה מתבטא⁶³ גם בנצחיות השמים והארץ וכו' המורה על כח הא"ס הקיים בבריאה, כדלעיל. אך מצד שני, כיון שזה רק מצד הקדוש-ברוך הוא, הרי זה באופן שהשמים והארץ וכו' האי"סוף הם שני דברים שונים.

ההלכה היא, שכשם ש„אין שורפין קדשים ביום טוב“⁵³ (כי אין זה לצורך הדיוט, אלא לצורך גבוה בלבד), כך אסור לשרוף תרומה טמאה ביום טוב⁵⁴. ושואלים „תוספות“⁵⁵: הרי מותר ליהנות משריפת התרומה, ומדוע, אפוא, אסור לשרוף את התרומה כדי „להסיקו תחת תבשילו“, שבכך יש „צורך אוכל נפש“ ועונים בתוספות⁵⁶: הואיל ואית ביה נמי צורך גבוה (=הואיל ויש בכך גם צורך גבוה) בטל ליה צורך הדיוט אצל צורך גבוה, והוי כאילו כולו של גבוה.

בפשטות, נדרש הסבר לתירוץ זה: מדוע מבטל „צורך גבוה“ את „צורך הדיוט“?

ולפי האמור לעיל, מובנים הדברים: מציאותם האמיתית של כל הדברים בעולם היא התורה וישראל, ולכן כאשר משתמשים בדבר בהתאם לתכליתו – קיום מצוה – מתבטלת⁵⁷ מציאותו החיצונית, וקיימת רק מציאותו האמיתית – המצוה. ולפיכך, כיון שמטרת שריפת התרומה היא „צורך גבוה“, מתבטל „צורך הדיוט“⁵⁸.

י. החידוש במתן תורה: נתינת כח לגלות בעולם את מציאותו האמיתית

אך לפי זה מתעוררת השאלה מצד שני (בדומה לשאלה שלעיל בסעיף ו'): הענין שכונת הבריאה היא „בשביל התורה ובשביל ישראל“ לא התחדש במתן תורה, אלא זאת היתה תכלית הבריאה מלכתחילה. מיד בתחילת הבריאה היתה זו כל מציאותו, ומה, אפוא, חודש במתן תורה, שבגללו דוקא אז

(53) שבת כד, ב. ויש"נ.

(54) שבת שם.

(55) ד"ה לפי (שבת שם). ד"ה לא (פסחים מו, א). ד"ה ועל (ביצה כו, ב).

(56) ביצה שם. וראה תוס' שבת ופסחים שם בסגנון אחר קצת.

(57) ע"ד ביטול שיעור הכלי הג"ל (ס"ח).

(58) ע"פ המבואר בפנים יש לתרץ מה שהקשה בתוס' ביצה שם, מצליית פסחים ד, היכי דחייא יו"ט הא אית בי צורך גבוה כי אם צלי אש – כי מכיון דפסח, לא בא מתחילתו אלא לאכילה" (משנה פסחים עו, ב), נמצא, דאכילת הפסח היא ה„כוונה“ של הצלי, ולכן אינה מתבטלת מפני ה„צורך מצוה“ דצלי.

(59) כי זה שאין כח חסר פועל – הרי הפועל הוא במדר' הכח (ראה במקומות שבהערה 49). וראה לעיל הערה 51.

(60) תניא רפ"ז. מתנחומא נשא טז. ועוד.

(61) אוה"ת בלק ר"ע תקצו. המשך תרס"ז בתחילתו (ס"ע ג'). ובכ"מ.

(62) להעיר מד"ה איכה תשל"א פ"ב (סה"מ מלוקט ח"א ע' קכ. וראה סה"מ עת"ר ע' רטז): עולם על מילואו נברא, פירוש .. שנברא באופן שיה' מוכשר וראוי לגילוי אור דעיקר שכינה כו'.

(63) להעיר מהמשך תער"ב ח"א פ"ס בענין, וכל קומה לפניך שתתחווה'.

מיד בעת עשיית המצוה וכדומה, ולעתיד לבוא רק יתגלה מה שכבר נעשה בזמן הגלות.⁶⁸

יג. ענין ה„עדות“ בעבודת האדם

בדיוק כפי שקיים ענין ה„עדות“ למעלה, כך הוא קיים בעבודת האדם:

יש עבודה לפי טעם ודעת, שזוהו „דבר הנגלה“ וברור שיש לעשותה. עבודה נעלה מזאת היא עבודה שמעל לטעם ודעת, מעל לשכל, עבודה הכרוכה במסירות נפש. אך גם עבודה זו יכולה להתבצע באופן שאין היא מהווה „עדות“, כי היא תלויה בהגבלות השכל – מסירות נפש המדודה לפי דיני ה„שולחן ערוך“⁶⁹, כאשר על כל פרט עורך האדם חישוב אם הוא חייב למסור נפשו על-כך לפי ההלכה בשולחן ערוך.

העבודה הנעלית ביותר היא, כאשר בגלל התקשרותו של היהודי לעצמותו ית' (מצד עצם הנשמה) הרי מסירות הנפש שלו היא ללא שום הגבלות וחשובים⁷⁰, ועל עבודה זו נאמר „אתם עדי“, שבאמצעות עבודה זו ישראל „מעידים“ ומורידים את עצמות איך-סוף ברוך הוא אל תוך העולם למטה.

יד. קיום מצוות – ללא התחשבות בגשמיות

ענין נוסף בכך: כיון שכל תכלית העולם היא תורה וישראל, כדלעיל, וכאשר מתגלה כוונה זו בגלוי מתבטלת המציאות החיצונית של העולם, נלמדת מכך ההוראה: כאשר יהודי מתכוון לקיים מצוה, אל לו להתחשב בשום דבר, לא במציאות העצמית ולא בשום מציאות אחרת – כי, כאשר מדובר במצוה, מתבטלות כל המציאויות החיצוניות, הגשמיות, העולולות להסביר ולהעלים את המצוה. המציאות כולה היא המצוה בלבד.

(68) שזוהו הביאור במשארז"ל (אבות פ"ד מ"ו), „יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב“ – כי לעת"ל יהי' רק גילוי המשכת העצמות שנעשה ע"י עשיית המצות בעוה"ז (ראה בארוכה לקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 243 ואילך. וט"ו).

(69) ראה רמב"ם הל' סיוה"ת פ"ה. טושר"ע יו"ד סקני"ז. גנ"ב שם.

(70) ראה לקו"ש [המתורגם] ח"ד ע' 53 ואילך. ועוד.

כדי שתתבצע התכלית, שה„דירה“ לעצמותו ית' תהיה גם מצד הנבראים עצמם, צריכה להתקיים עבודת התורה והמצוות על ידי נשמות ישראל, שבאמצעותה הם גורמים לכך, שה„דירה בתחתונים“ תהיה גם מצד התחתונים עצמם.⁶⁴

[וזוהו גם ההסבר בפנימיות הענינים לכך ש„עדי קיום“ מחזקים את קיום המעשה. באמצעות ה„עדות“ של ישראל נוצר תוקף⁶⁵ בבריאה – „שקטה“, כפי שהוסבר לעיל בהרחבה].

יב. ההבדל הפנימי בין „עדי בירור“ ל„עדי קיום“

בכך אפשר גם להסביר את ההבדל הנ"ל (בסעיף ב') בין „עדי בירור“ ל„עדי קיום“ [שעדי קיום נעשים עדים בשעת הראייה, ועדי בירור – רק כאשר הם מעידים בבית דין] בפנימיותם של הענינים:

ה„עדות“ של השמים והארץ עצמם אינה מגלה את עצמותו יתברך בעולם, כי השמים והארץ הם חלק מהעולם, מלשון העלם [וביטוי כח האיך-סוף בהם איננו מצד מציאותם שלהם, אלא מצד האלקות⁶⁶]. ורק בכח ישראל לראות בהם את כח האיך-סוף, ולכן גם לאחזר אמירת ה„עדות“ עדיין נשארת עצמותו ית' „דבר הנעלם לגמרי“.

ה„בירור“ והגילוי יושלמו רק לעתיד לבוא, בעת שהעולם יגיע לשיא שלימותו, כאשר „ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר...“⁶⁷ – אז יתגלה בראיית כל בשר כח האיך-סוף שבשמים ובארץ. ואילו ה„עדות“ של נשמות ישראל היא להיפך: המשכת עצמותו ית' בעולם על ידי ישראל באמצעות עבודתם, נעשית בשלימות

(64) ראה בארוכה לקו"ש ח"יב ע' 73 ואילך ובהערות שם.

(65) וגם בנוגע לאלקותו ית' ישנו הענין ד„קיום דבר“ כביכול, כמרו"ל [ספרי ברכה לג, ה. מדרש תהלים באבער כג, ב. הובא ונת' באוה"ת נ"ך (ע' קפב) – עה"פ (ישעי' מג, יב), ואתם עדי נאום ה' ואני איל"], „כשאתם עדי אני איל וכשאין אתם עדי אין אני איל“. ולהעיר ג"כ ממרו"ל (איכ"ר א, ו), מוסיפין כח בגבורה של מעלה. ועוד כיו"ב. (66) ראה בהסמך לעיל הערה 39.

(67) ישעי' מ, ה. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ט ע' 64 (ש"ג) שהפירוש בזה הוא, שהראי' תהי' (לא מצד הגילוי ד, פי ה'), כ"א מצד הבשר גופא, עיי"ש.

רק מצד עבודה של עצם הנשמה, הקשורה בעצמותו יתברך, מורגש אצל היהודי שכל מציאות העולם היא אלקות (תורה וישראל).
(משיחות ג' ניסן תשי"א, ש"פ שלח תשל"ו, ש"פ וישב תשל"ז)

תחושה זו נובעת מן ה"עדות" שבנשמה: מצד דרגה שלפי טעם ודעת (ממלא כל עלמין), ואפילו מצד דרגה הנעלה מטעם ודעת אך קשורה לכך (סובב כל עלמין) יש מקום למציאות של נבראים,

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויהי'ר שעי' קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

לז.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – וועגן דער הכרזה והודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: „לאלתר לתשובה (ובמילא איז) לאלתר לגאולה“, אַז מ'האַט שוין אַלץ פאַרענדיקט, אויך דער „צופוצן די קנעפּ“², און עס דאַרף נאָר זיין „עמדו³ הכן כולכם“⁴ – און דאָס האָט מען שוין אויך פאַרענדיקט – אויף צו מקבל זיין פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – איז פאַרשטאַנדיק, אַז מ'האַלט שוין איצטער באַ דעם זמן פון קיום היעוד „ואשיבה⁵ שופטיך כו' ויועצריך“⁶, און נאָכמער: כבתחילה: מ'האַט שוין די התחלה דערפון, כדלקמן.

. . . בכל הדורות – אויך לפני תחה"מ של משה – איז נוגע די הלכה צו וויסן אַז „האל' מנבא את בני האדם“⁷ (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), ביז די שלימות בזה ווי ס'איז געווען באַ משה⁸. און נאָכמער – בכל דור איז שייך אַז „נביא אקים להם גו' כמוך“⁹, ווי דער רמב"ם איז מבאר¹⁰ אַז „כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'“, ד.ה. אַז יעדער נביא איז אַ

1) „קול קורא“ ב„הקריאה והקדושה“ (סיון-תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות-קודש אדמו"ר מהורי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

2) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

3) אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

4) ראה „היום יום“ ט"ו טבת. ובכ"מ.

5) ישע' א, כו.

6) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע שם ש, ואשיבה שופטיך גו"י יהי עוד „לפני בוא המשיח“ וכחסיום בכתוב זה „אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו"י“. וראה לקו"ש ח"ט

ע' 105 הערה 74.

7) רמב"ם הל' יסודי התורה רפ"ז.

8) לקו"ש חכ"ג ע' 71. ע"ש.

9) פרשתנו יח, יח.

10) שם פ"ח ה"ב.

המשך פון נבואת משה ותורתו (נאָר אין דעם גילוי הנבואה זיינען פאַראַן חילוקי דרגות, ווי דער רמב"ם איז מבאר¹¹). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי וואָס „תחזור הנבואה לישראל"¹², וואָס איז „הקדמת משיח"¹² – די נבואה וואָס וועט זיין באַ משיח צדקנו (וואָס „נביא"¹³ גדול הוא קרוב למשה רבינו), ואמרו חז"ל¹⁴ אַז „גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון", און בכל דור ודור איז דאָ איינער וואָס איז ראוי לזה – דעריבער דאַרף מען וויסן אַלס אַ הלכה אויך בזמן הזה (נאָך פאַר דער גאולה), אז ס'איז דאָ די מציאות פון גילוי הנבואה (באַ משיח עוד לפני הגאולה), אַלס אַ מעין והתחלה (״יועציך כבתחלה״) צו שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. דאָס הייסט, אַז דאָס איז ניט קיין חידוש וואָס וועט זיך אויפּטאַן ערשט נאָך דער גאולה, נאָר די התחלה בזה ווערט שוין אויפגעטאַן פריער בבחי' ״יועציך כבתחלה״, דעריבער שרייבט עס דער רמב"ם אין זיין ספר הלכות (ובפרט אַז דער רמב"ם שרייבט בספרו אויך די הלכות וואָס זיינען נוגע לימות המשיח, אויך – די הקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל וועט מען פאַרשטיין דעם אויפטו פון די לעצטע דורות בכלל ובפרט פון דעם איצטיקן דור ובפרט אין דעם איצטיקן זמן, וואָס לויט הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מען שוין אַלץ פאַרענדיקט, און לויט אַלע סימנים האַלט מען שוין אין די לעצטע רגעים פאַר דער גאולה.

. . . מ'האָט די שלימות פון יפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו פון אַזאַ וואָס געפינט זיך אין חוצה שאין חוצה הימנו, און אויך – דער תרגום פון פנימיות התורה ותורת החסידות אין לשון עם ועם [רוסיש, וכיו"ב] דורך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, ביז בימים האחרונים – אויך

(11) פ"ז ה"ו.

(12) רמב"ם אגרת תימן פ"ג.

(13) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב.

(14) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

אָפּגעדרוקט (ספר התניא, תושב"כ פון חסידות¹⁵) אויף „בריייל“, דער כתב פֿאַר „סגי נהור“ ר"ל (כמדובר לעיל¹⁶).

וע"פ די הכרזה הנ"ל פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אַז מ'האַט שוין פֿאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, כולל די עבודה פון רבותינו נשיאינו אַלס „שופטיך“ און „יועציך“ עד היום הזה, און „אכשור דריי"17 כפשוטו – איז פֿאַרשטאַנדיק, אַז ס'איז שוין געקומען די צייט פון „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה“ בתכלית השלימות (און מ'דאַרף ניט אָנקומען צו שוטרם, ווייל ס'איז שוין אַלץ מבורר), לאחרי די טעימה והתחלה בזה דורך רבותינו נשיאינו¹⁸.

דערפון איז פֿאַרשטאַנדיק דער לימוד וואָס יעדערער האָט שטייענדיק אין שבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, די לעצטע רגעים פון גלות – אַז עס דאַרף זיין אַן עבודה בהתאם מדה כנגד מדה צו מצב הגאולה:

צו מפרסם זיין באַ זיך און ביי אַלע צו וועמען מ'קען דערגרייכן – אַז מ'דאַרף אויף זיך מקבל זיין און אויף זיך אָננעמען (מיט נאָכמער שטאַרקיט) די הוראות ועצות פון די „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – „מאן מלכי רבנן"19 בכלל, ובפרט נשיא דורנו – וועלכער קומט בהמשך צו רבותינו נשיאינו שלפניו – דער שופט דורנו ויועץ דורנו, און נביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁹: „נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו“, „אליו תשמעון"20, וכפס"ד

15) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר – נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קיח ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רכא ואילך. וראה שם ח"ה ע' צ.

16) שיחת ש"פ עקב (סה"ש ה'תנשא ע' 764 ואילך).

17) ל' חז"ל – יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

18) ראה פיה"מ להרמב"ם שבהערה 6: ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחילה . . . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חמתם לפני בוא המשיח כו'.

19) ראה גיטין סב, א.

20) פרשתנו יח, טו.

הרמב"ם הנ"ל, אַז אויב איינער האָט די מעלות ושלימויות וואָס אַ נביא דאַרף האָבן און באַווייזט אותות ומופתים – ווי מ'האָט געזען און מ'זעט בהמשך קיום ברכותיו באַ נשיא דורנו – איז „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעוּן“, דורך דעם וואָס „יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו“²¹ (ווי מ'האָט עס געזען באַ כ"ק מו"ח אדמו"ר),

און נאָכמער: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – ווי דאָס איז בנוגע צו נשיא דורנו, און דאָס ווערט נמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה“²²; מ'דאַרף אים פּאָלגן גלייך תיכף ומיד נאָך „קודם שיעשה אות“, און „אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר²³ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו“²², וואָרום מ'איז מאמין אין דברי הנביא, ניט ווייל דאָס איז זיינע דעם נביא'ס רייד, נאָר ווייל דאָס איז דעם אויבערשטן רייד דורך דעם נביא!

. . . האָט מען די הוראה כנ"ל, אַז מ'דאַרף מפרסם זיין לכל אנשי הדור, אַז מ'האָט זוכה געווען אַז דער אויבערשטער האָט אויסגעקליבן און ממנה געווען אַ בעל-בחירה, וואָס מצד עצמו איז ער שלא בערך העכער פון אנשי הדור, אַז ער זאָל זיין „שופטיך“ און „יועציך“ און דער נביא הדור, וועלכער זאָל אָנווייזן הוראות און געבן עצות בנוגע צו דער עבודה פון אַלע אידן און אַלע מענטשן פון דעם דור, בכל עניני תורה ומצוות, און בנוגע צו דעם אַלגעמיינעם טאָג טעגלעכן לעבן און אויפפירונגען, אויך אין „בכל דרכיך (דעהו)“ און „כל מעשיך (יהיו לשם שמים)“²⁴,

(21) רמב"ם שם רפ"י.

(22) שם ה"ה.

(23) ואתחנן ו, טז.

(24) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טשו"ע או"ח סרל"א.

ביז – די נבואה העיקרית – די נבואה²⁵ אַז „לאלתר לגאולה“ און תיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“²⁶.

. . . און דורך דער קבלה וקיום ההוראות פון „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – ווערט דורך דעם גופא דער מעין און התחלה פון קיום התפלה²⁷ „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלמה, במכ”ש פון דעם וואָס „סוף מעשה במחשבה תחלה“²⁸, עאכו”כ אַז דאָס איז שוין אויך אין דיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), ווי ס’איז נהוג לאחרונה צו אַרויסברענגען די דברים בדיבור, כולל ובמיוחד – אַז אַט אַט קומט די גאולה.

– וואָס עפ”ז האָט מען אויך אַן ענטפער אויף דער שאלה וואָס מ’פרעגט אויף דעם וואָס מ’רעדט לאַחרונה אַז די גאולה קומט תיכף ומיד ממש – לכאורה: ווי קען דאָס אַזוי גלאַטיק דורכגיין און מצליח זיין; ווי וועלן די בני־בית זיך אַפרופען אויף דעם, און וואָס וועט די וועלט זאָגן אויף דעם?! איז דער ענטפער, אַז אויב די עניני הגאולה וואָלטן געווען אַ חידוש, וואָלט אפשר געווען אַן אַרט אויף דער שאלה; וויבאַלד אָבער אַז די גאולה איז ניט קיין חידוש דבר, נאָר כל עניני הגאולה האָבן זיך שוין אָנגעהויבן („כבתחלה“) און זיינען שוין נמשך ונתקבל געוואָרן אין עולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי’ „ויועציך כבתחלה“) – וועט ניט זיין אַ פלא ווען די גאולה קומט תיכף ומיד ממש!

(משיחות ש”פ שופטים, ד’ אלול תנש”א)

(25) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות – ראה מאמרי אדה”ז הקצרים ע’ שנה-ו.

(26) שה”ש ב, ח ובשהש”ר עה”פ.

(27) ברכה הי”א דתפלת העמידה.

(28) פיוט „לכה דודי“.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה“, שכבר סיימו הכל, גם את „צחצוח הכפתורים“², וצריך רק להיות „עמדו³ הכן כולכם“⁴ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה⁵ שופטיך גו' ויועציק“, ויתירה מזו: כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

. . . בכל הדורות – גם לפני תחה"מ של משה – נוגע ההלכה לדעת ש„הא-ל מנבא את בני האדם“⁷ (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד השלימות בזה כפי שהי' אצל משה⁸. ויתירה מזו – בכל דור שייך ש„נביא אקים להם גו' כמוך“⁹, כמבואר ברמב"ם¹⁰ ש„כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו““, כלומר, שכל נביא הוא המשך נבואת משה ותורתו (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם¹¹). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי ש„תחזור הנבואה לישראל“¹², שהיא „הקדמת משיח“¹² – הנבואה שתהי' אצל משיח צדקנו (ש„נביא¹³ גדול הוא קרוב למשה רבינו“), ואמרו חז"ל¹⁴ ש„גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון“, ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה – לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת („יועציק כבתחלה“) שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. היינו, שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחרי הגאולה, אלא שההתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' „יועציק כבתחלה“, ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט שהרמב"ם כותב בספרו גם את ההלכות הנוגעות לימות המשיח, גם – ההקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל יובן החידוש דדורות האחרונים בכלל ובפרט דדורנו זה

ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל, וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברגעים האחרונים לפני הגאולה.

. . . ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם – תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם [רוסית, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, עד לימים האחרונים – שנדפס גם (ספר התניא, תושב"כ דחסידות¹⁵) ב"ברייל", הכתב עבור "סגי נהור" ר"ל (כמדובר לעיל¹⁶).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועצך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"¹⁷ כפשוטו – מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחרי הטעימה וההתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאינו¹⁸.

מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם – שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועצך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן"¹⁹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל⁹: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצוננו", "אלוי תשמעון"²⁰, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא והוא מראה אותות ומופתים – כפי שראו ורואים בהמשך קיום

ברכותיו אצל נשיא דורנו – הרי „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון“, עי"ז ש„יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו“²¹ (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה“²²; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד „קודם שיעשה אות“, ו„אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר²³ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו“²², כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

. . . ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה„שופטיך“ ו„יועציך“ ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב„בכל דרכיך (דעהו)“ ו„כל מעשיך (יהיו לשם שמים)“²⁴,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה²⁵ ש„לאלתר לגאולה“ ותיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“²⁶.

. . . וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד„שופטיך“ ו„יועציך“ שבדורנו – נעשה עי"ז גופא מעין והתחלת קיום התפלה²⁷ „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלימה, במכ"ש מ„סוף מעשה במחשבה תחלה“²⁸, עאכ"כ שזה כבר גם בדיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויועצוך כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגדוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לעילוי נשמת

הו"ח אי"א נו"נ התמים

ר' שמואל יעקב

בן ר' משה ע"ה

פינק

רודף צדקה וחסד

ביתו פתוח לרווחה

עסק במרץ בגופו ובמונו

לעודד רבים לחזור לצור מחצבתם

במוסדותיו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

אב מסור ונתון וזכה שבניו וצאצאיו

הולכים בדרך התורה והמצוות

ודרכי החסידות אשר הורנו רבותינו נשיאנו

ה' מקושר בלב ונפש

לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

נפטר בשם טוב

י"ט טבת ה'תשע"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

DEDICATED BY

ENLIGHTENMENT FOR THE BLIND, INC.

Rabbi Yosef Yitzchok Shagalov שיחי'

Los Angeles, California

לעילוי נשמת

הרה"ח הוו"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ וכו' התמים
ר' מנחם מענדל ב"ר זאב ע"ה

בוימגארטן

זכה להיות שליח מיוחד

מכ"ק אדמו"ר הריי"ץ נ"ע לאירופה

הי' מקושר לרבותינו הקדושים נ"ע וגוייס לשליחותו
של כ"ק אדמו"ר מנחם מענדל נשיא דורנו מלך המשיח
בשכונת כאן צוה ה' את הברכה

הי' שו"ב מומחה

ביתו הי' פתוח לכל הנצרכים במסירות ובאהבה
ועי"ז זכה לקרב הרבה מהם לתומ"צ ולקרבתם לכ"ק נשיא דורנו

ורבים השיב מעון

זכה והשאיר דור ישרים יבורך הולכים בדרך התורה
והמצוה ודרכי החסידות ומקושרים לכ"ק נשיא דורנו
וכמה מהם שלוחי המלך

נפטר בש"ט עש"ק ג' אדר ראשון ה'תשע"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

לזכות

הת' שניאור זלמן שי'
ליום הולדתו, וא"ו אלול
ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק וזוגתו מרת שרה שיחיו גורביץ

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>